

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Y.P.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Smilem, advokátem, se sídlem Hromnice 33, Třemošná*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. září 2015, č.j. MV-103647-3/SO-2013

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. září 2015 č.j. MV-103647-3/SO-2013 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.800,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Smila, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadená rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM-6415-21/DP-2013 ze dne 19. června 2013. Ministerstvo vnitra České republiky jako správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím neprodloužilo žalobci

platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3, v návaznosti na § 35 odst. 3 a na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobce dne 6.2.2013 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ. Správní orgán I. stupně dále uváděl, že v řízení bylo prokázáno, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 25.5.2011 do 28.2.2013 a to na základě funkce jednatele ve společnosti KRAVETS s.r.o. s předmětem obchodní činnosti pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Za účelem zjištění skutečného stavu věci si správní orgán 1. stupně předvolal žalobce k sepsání protokolu dle § 18 odst. 1 zákon č. 500/2004 Sb., ve spojení s ust. § 169 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. Do protokolu dne 10.6.2013 žalobce mimo jiné uvedl, že *byl od března 2010 jednatelem firmy KRAVETS s.r.o., pro kterou sháněl stavební zakázky, ale nevynášelo to žádné peníze, protože zakázky neměl. Funkci jednatele mu zařídila paní T. K., přičemž mu zároveň s tím zařídila i povolení k dlouhodobému pobytu. Funkci jednatele vykonával pouze 6 měsíců. Neví, čím se společnost přesně zabývá, co je náplní práce jednatele a ani, co je valná hromada. Z finančních důvodů se rozhodl, že si zařídí živnostenské oprávnění. Z těchto skutečností podle správního orgánu vyplývá, že od 25.5.2011 do 26.4.2012 (když od 27.4.2012 mu bylo uděleno živnostenské oprávnění) neplnil účel pobytu, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen, přestože z díkce § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je patrné, že tomu, aby bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, musí trvat po celou dobu pobytu účel, pro který byl dlouhodobý pobyt povolen. Správní orgán uvedl, že činnosti, které za období výkonu funkce jednatele žalobce vykonával, nelze zařadit pod rozsah a obsah obchodního vedení společnosti, přičemž k obsahu obchodního vedení společnosti řadí ustálená praxe organizaci a řízení podniku, řízení zaměstnanců, rozhodování o provozních záležitostech, tj. např. zásobování, odbyt, reklama, vedení účetnictví. Tyto činnosti ve funkci jednatele žalobce nevykonával. Dále žalovaná poukázala na ust. § 2 odst. 1 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, podle kterého se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Správní orgán konstatoval, že žalobce byl pouze účelově zapsán jako jednatel společnosti KRAVETS s.r.o., aby mu byl prodloužen dlouhodobý pobyt, činnost jednatele nevykonával, neznal hospodářské výsledky společnosti, čím se společnost zabývá, zda společnost se zveřejňuje ve sbírce listin obchodního rejstříku. Ze všech zjištěných skutečností správní orgán dovodil, že žalobce neplnil účel pobytu, pro který mu byl pobyt povolen, což bylo shledáno jako závažná překážka, která brání v prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. S odkazem na ust. § 37 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., správní orgán posuzoval přiměřenost vydávaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobce v žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu uváděl, že na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky. Žalobcova manželka, dvě dcery a dva vnuci jsou všichni příslušníky Ukrajiny a všichni na jejím území i pobývají. V případě neprodloužení trvalého pobytu tak nedojde k rozdělení rodiny. Z podkladů je dále patrné, že žalobce pravidelně na Ukrajinu cestuje a na území ČR pobývá teprve od roku 2007, tudíž nemohlo dojít ke zpretrhání vazeb se zemí původu. Z těchto důvodů správní orgán nepovažuje zásah rozhodnutí do rodinného ani soukromého života žalobce za nepřiměřený.*

O odvolání žalobce vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodla žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 25.5.2011 do 28.2.2013. Dne 6.2.2013 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Po prostudování spisového materiálu žalovaná dospěla k názoru, že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., neboť v rámci správního řízení byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území ČR spočívající v neplnění účelu předchozího povoleného pobytu v době od 25.5.2011 do 26.4.2012. Konkrétně pak žalovaná uvedla, že cizinec je po celou dobu povoleného pobytu na území České republiky povinen plnit účel pobytu, a to nejen formálním zápisem v příslušném veřejném rejstříku, ale i faktickým výkonem podnikatelské činnosti. V souvislosti s tím odkázala žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.12.2011 sp.zn. 7 As 82/2011 a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16.6.2013 sp.zn. 9 A 66/2010. Žalovaná se ztotožnila i s názorem správního orgánu prvního stupně, že neprodloužením dlouhodobého pobytu nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, jelikož žalobce ani v odvolání neuvedl, jaký negativní a nepřiměřený dopad bude mít neprodloužení dlouhodobého pobytu do soukromé a rodinné sféry žalobce, pouze bez dalšího namítl existenci případných finančních potíží z důvodů nutnosti vycestování z ČR. V této souvislosti žalovaná uvedla, že žalobce není vyhošťován ani mu není zakazován pobyt na území ČR a nic mu tak nebrání přicestovat na území ČR na základě pozvání nebo podat na zastupitelském úřadu ČR v zemi původu novou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná považuje všechny námitky uvedené v odvolání za neodůvodněné a neprokazující nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí či řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Správní orgán prvního stupně dle žalované řádně odůvodnil výrok rozhodnutí, rozvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení důkazů, řádně zjistil stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb. a byl tak naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.

II. Žaloba

V žalobě, kterou žalobce napadl rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, uvedl, že celé rozhodnutí žalované se odvíjí od skutečnosti, kterou žalovaná hodnotí jako „naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., neboť v rámci správního řízení byla zjištěna existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky, kterou měla být skutečnost, že žalobce fakticky nevykonával funkci jednatele v obchodní společnosti Kravets s.r.o., nýbrž byl jako jednatel pouze formálně zapsán ve veřejném rejstříku. Žalobce dále poukázal na zcela odlišné hodnocení skutkového stavu správními orgány obou stupňů, kdy správní orgán prvního stupně hodnotí jako účel pobytu podnikání – účast v právnické osobě a správní orgán odvolací (žalovaná) hodnotil jako

účel pobytu podnikání – OSVČ. Z tohoto důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobce dále namítá překročení správního uvážení, když správní orgány obou stupňů považují skutečnost, že žalobce neplnil účel dlouhodobého pobytu, za závažnou překážku, avšak nijak neodůvodňují, proč by tyto skutečnosti měly být považovány za tzv. závažnou překážku a ne za překážku méně závažnou, či prostou.

Žalobce dále namítá, že žalovaná v souvislosti s hodnocením účelu pobytu cizince na území ČR nesprávně rozlišovala mezi účelem podnikání OSVČ a účelem podnikání – účast v právnické osobě, když obě uvedené formy jsou hodnoceny jako účel podnikání. V souvislosti s tím žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.12.2011 sp.zn. 7 As 82/2012 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26.6.2012 sp.zn. 9 A 66/2010. V souvislosti s účelem podnikání žalobce rovněž citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012 č.j. 9 As 80/2011-69, ve kterém je uvedeno, že aby byl splněn účel, pro který byl stěžovateli pobyt povolen (tj. podnikatelská činnost), musela být v předmětném období *alespoň převážně vykonávána*. Dle žalobce je účel pobytu, tedy podnikání splněn jak účastí v právnické osobě, tak činností OSVČ, když rozlišování těchto způsobů podnikání považuje toliko za formální. Žalobce má za to, že v předmětném období činnost alespoň převážně vykonával a znak požadovaný judikaturou je tak naplněn.

Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že žalovaná, jakožto odvolací správní orgán, vydala touto žalobou napadené rozhodnutí až po uplynutí dvou let a dvou měsíců od podání odvolání, což žalobce pokládá za projev libovůle a svévole, jelikož je přesvědčen, že rozhodnutí má být vydáno na základě obecných zásad řízení v přiměřené lhůtě.

V podané žalobě žalobce dále poukázal na skutečnost, že k žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu – OSVČ doložil všechny potřebné zákonem vyžadované podklady a má za to, že když náležitosti stanovené zákonem splnil, měl správní orgán předložené žádosti vyhovět.

Dále žalobce namítá promlčení údajné protiprávnosti jednání. Žalobce je přesvědčen, že i přes to, že zákon č. 326/1999 Sb. nestanoví žádnou promlčecí lhůtu (vyjma správních deliktů), tvrzené protiprávní jednání by mělo podléhat promlčení. Vzhledem k dovozované nebezpečnosti žalobcova údajného protiprávního jednání by měla být jeho intenzita posuzována na stejné úrovni, na jaké je jednání přestupkové, a doba promlčení by měla být tudíž stanovena na základě obecně stanovených promlčecích lhůt a k promlčení žalobcova jednání by tak mělo dojít nejpozději dne 27.4.2012.

V neposlední řadě ve své žalobě žalobce napadl argument žalované, že napadené rozhodnutí nemá žádné negativní dopady do žalobcova soukromého a osobního života. V této souvislosti žalobce uvádí, že výkon napadeného rozhodnutí by byl pro žalobce nenahraditelnou újmou, neboť v ČR našel svůj druhý domov a veškeré jeho osobní svazky s původní domovskou zemí jsou zprůhrány a navíc v současné době je jeho země původu rozvrácena válkou ekonomicky i společensky. Realizací rozhodnutí by byl žalobce likvidován i ekonomicky.

Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí je rozhodnutí účelovým, formálním, formalistickým, nedůvodným a neodůvodněným. Správní orgán svým postupem překračuje meze správního uvážení a jeho rozhodnutí je rozhodnutím svévolným, vydaným na základě libovůle.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo soudem zrušeno a věc byla vrácena žalované k novému projednání a žalobci byly přiznány náklady soudního řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k námitce odlišného hodnocení skutkového stavu správními orgány, kdy jeden hodnotí účel podnikání – účast v právnické osobě a jeden účel podnikání – OSVČ, uvedl, že se s touto námitkou žalobce plně ztotožňuje, jelikož v napadeném rozhodnutí, konkrétně ve větě: „*Po prostudování spisového materiálu Komise dospěla k závěru, že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti účastníka řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., neboť v rámci správního řízení byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky spočívající v neplnění účelu předchozího povoleného pobytu na území České republiky, tj. účelu podnikání – OSVČ v době od 25.5.2011 do 26.4.2012,*“ uvedl nedopatřením v druhé části této věty nesprávně účel podnikání OSVČ namísto účelu podnikání – účast v právnické osobě. Jedná se tedy o administrativní chybu, která však nemůže mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

K námitce nepřiměřené lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že se s touto námitkou rovněž ztotožňuje, neboť odvolací řízení trvalo více jak dva roky, avšak nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě nemá samo o sobě za následek nezákonnost správního rozhodnutí. V mezidobí pobýval žalobce na území ČR na základě fikce legálního pobytu dle ust. § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., a nebyl tak v průběhu odvolacího řízení krácen na svých právech nerušeně pobývat na území ČR, přičemž pokud měl žalobce zájem odvolací řízení urychlit, byl oprávněn podat ve smyslu ust. § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., návrh na opatření proti nečinnosti správního orgánu.

Žalovaná se neztotožňuje s argumentací žalobce, že pokud žalobce doložil k žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu všechny zákonem stanovené podklady, byl správní orgán povinen předložené žádosti vyhovět. Správní orgán prvního stupně je při posouzení žádosti povinen zjistit, zda jsou v případě cizince splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro vyhovění žádosti, přičemž toto posouzení zahrnuje nejen zjištění, zda byly doloženy všechny zákonné náležitosti, ale také, zda jsou splněny ostatním zákonem stanovené podmínky, zejména zda v případě cizince není dán důvod pro nevyhovění jeho žádosti uvedený v ust. § 37 zákona č. 326/1999 Sb. Důvodem pro nevyhovění žádosti tedy může být i ta skutečnost, že cizinec neplní účel pobytu, případně tento účel pobytu neplnil i v minulosti.

Ve zbytku žalovaná odkázala na své odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná se i nadále ztotožňuje s právním názorem správního orgánu prvního stupně a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkouvání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

V rámci posuzování žaloby a jednotlivých žalobních bodů se krajský soud přednostně zabýval otázkou předmětu řízení, tak jak byl vymezen v řízení před správním orgánem prvního stupně a před žalovanou. Ze správního spisu je patrné, že žalobce byl nositelem povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání formou jeho účasti v právnické osobě v období od 25. května 2011 do 28. února 2013. Dne 6. 2. 2013 žalobce podal u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání- OSVČ, o které správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil. Již tímto výrokem byla založena jeho nesrozumitelnost, neboť tento správní orgán se nevypořádal s tím, zda žádost žalobce ze dne 6. 2. 2013 je svojí povahou novou žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osobou samostatně výdělečně činnou – OSVČ, a neuvedl důvody, pro které tuto žádost posoudil jako žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobci za účelem podnikání formou jeho účasti v právnické osobě. Nevypořádal se ani s otázkou, zda za vzniklé situace nebyly důvody pro rozhodnutí o zrušení platnosti dlouhodobého pobytu žalobce za účelem podnikání formou účasti v právnické osobě a pro samostatné rozhodnutí o žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání formou výkonu činnosti osoby samostatně výdělečně činné.

Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím pak vymezila předmět řízení v napadeném rozhodnutí tak, že přezkoumala rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (OSVČ). V souladu s takto vymezeným předmětem řízení žalovaná odůvodnila své rozhodnutí tak, že „... po prostudování spisového materiálu dospěla k závěru, že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti účastníka řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání-OSVČ ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť v rámci správního řízení byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky spočívající v neplnění účelu předchozího povoleného pobytu na území České republiky, to je účelu podnikání –OSVČ v době od 25. 5. 2011 do 26. 4. 2012.“ Právě vymezení předmětu řízení před žalovanou a celkový obsah odůvodnění vydaného rozhodnutí brání tomu, aby v duchu vyjádření žalované byla formulace účelu podnikání žalobcem formou výkonu činnosti OSVČ, namísto účelu podnikání formou účasti v právnické osobě posouzena jako administrativní nedopatření a omyl.

Protichůdné vymezení předmětu řízení vedeném před žalovanou ve spojení s nejasnostmi ohledně předmětu samotné žádosti žalobce ze dne 6. 2. 2013 a předmětu vydaného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované spočívající v nesrozumitelnosti. Tato procesní vada může být odstraněna řádným vyhodnocením obsahu žádosti žalobcem ze dne 6. 2. 2013 se závěrem, zda se jedná o novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu žalobce za účelem podnikání – OSVČ, či zda a proč se jedná o žádost o prodloužení doby platnosti dosavadního povolení dlouhodobému pobytu žalobci za účelem podnikání formou jeho účasti v právnické osobě. I když povolení k dlouhodobému pobytu je udělováno za účelem podnikání, je namístě rozlišit v jakém rozsahu je zjišťován potřebný stav věci pro posouzení, zda podnikání je realizováno formou účasti právnické osobě a v jakém rozsahu je zjišťován potřebný stav věci pro posouzení za podnikání je realizováno žadatelem jako osobou samostatně výdělečně činnou. Tyto otázky nebyly žalovanou ani nastoleny a pouhým převzetím zjištěného stavu věci a právní argumentace správního orgánu prvního stupně, rozhodnutí žalované se stalo nepřezkoumatelným z důvodu nesrozumitelnosti.

Krajský soud z těchto důvodů postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) a s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v souladu s § 78 odst. 4 soudního řádu správního a současně vyslovil, že věc vrací k dalšímu řízení žalovanému správnímu.

V. Náklady řízení

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 10.800,- Kč. Tato náhrada je představována uhrazeným soudním poplatkem v úhrnné výši 4.000,- Kč a dále odměnou za právní zastoupení žalobce za dva úkony po 3.100,- Kč, dva režijní paušály po 300,- Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. ledna 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková